

tidig ønsker ordnede ad administrativt. Jeg skal ikke dvæle ved Udflydningen af Garnisoneringsforholdene, idet der dog i Ummærkningerne til Lovforslaget er sagt, at det ikke er Meningen, at selve Ordningen af Garnisonsstederne skal kunne ske administrativt, men at Regjeringen forbeholder sig at stille et Lovforslag desangaaende. Grunden til, at man har udfskudt dette Punkt af Hærløven, skal jeg ikke dvæle ved; det har mindre at betyde. At man har udeladt Bestemmelsen med Hensyn til Brigadekredsene, er mindre væsentligt, fordi man ogsaa fra vor Side har erkjendt, at disse Kredse bør bestemmes administrativt, men det har dog sin Betydning, at det i Løven hedder, at Brigadekredsene bestemmes paa den Maade, at en Afgjørelse af Kredsenes Grændser skal træffes Aar for Aar. Dette har dog for saa vidt ogsaa mindre at betyde. Større Betydning har det, at man har udeladt samtlige Bestemmelser om Afdelingskolerne, som tidligere indeholdtes i Hærløven; jeg sigter her til de Skoler, der afholdes ved Afdelingerne for Uddannelsen af Korporaler, og som nu ogsaa paataenkes for Sekondlieutenanternes Bedkommende. Jeg kan ikke billige, at Bestemmelser om disse Skolers Ordning paa den Maade udelades af Løven, og at de gjøres til Gjenstand for en blot administrativ Ordning. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Levermoes) gjorde opmærksom paa, at man ligeledes har udeladt Reglerne for Forfremmelseslister. Det vil vistnok være aldeles nødvendigt ikke at overlade disse Forhold ganske til Administrationen, da det i saa Fald let vil kunne berygtes, at en Vilkaarlighed vil kunne gjøre sig gjældende, som vil virke meget skadelig paa disse Forhold og sætte meget ondt Blod. Fremdeles er der udeladt Bestemmelser om Reglerne for Orlov og for, hvor stor Krigsstyrken skal være ved Afdelingerne, hvilket Bestemmelser jeg maa sætte megen Pris paa at faae optagne. Samtlige disse Forhold ere altsaa tænkte ordnede af Administrationen, men jeg tror, at vi herfra maa og bør hævde Lovgivningens Indflydelse ogsaa paa dem. Man har fastholdt baade Brigade og Regimentet. I vort Forslag havde vi troet at kunne gaa ind paa en Indrømmelse til den Fordring, som stillede om et stærkt Kommandoforhold, og vi havde da tænkt at indrette Forholdet paa den Maade, at vi, istedetfor at der nu er en overordnet Kommando over 6 Afdelinger, vilde give en overordnet Kommando for 3. Vi vilde altsaa indrømme en dobbelt Kommandofyrke imod tidligere, men naar man foruden dette tillige vil fastholde Brigaden, tror jeg, man gaar videre, end man paa nogen Maade kan vente opfyldt herfra. Allerede det at gaa ind paa et dobbelt Antal af overordnede Stabe har været en meget væsentlig Indrømmelse fra vort Standpunkt, og videre er jeg overbevist om, at man ikke kan gaa. Det andet Hovedpunkt, hvorom Spørgsmaalet her dreier sig, er den store Fordring om en Forøgelse

af de faste Befalingsmænds Antal. Ogsaa dette er et Punkt, som jeg ikke betvivler, at der herfra vil blive tillagt den største Vægt; men der er dog i Ummærkningerne til Lovforslaget gjort en Antydning, som medfører, at der muligvis kan opnåas Enighed paa dette Omraade, idet der nemlig er sagt, at Grunden, hvorfor man søger Antallet af faste Befalingsmænd saa betydelig forøget, er den, at Erfaringen har vist, at der ikke har kunnet tilveiebringes det fornødne Antal af værnepligtige Befalingsmænd. Regjeringen bygger alene paa dette ene Hensyn, men opstiller ikke det andet, som man ellers kunde befrygte fremsat, nemlig at man ikke har den fornødne Lillid til de værnepligtige Befalingsmænd. Dette gjøres ikke gjældende fra Krigsbestyrelsens Side, og det er for saa vidt tilfredsstillende, som det aabner en Udsigt til, at vi dog kunne blive enige. Dreier Spørgsmaalet sig blot om at tilveiebringe det fornødne Antal, have vi jo allerede tidligere vist Hærløven, nemlig ved en Gjennemførelse af Principet om tvungen Udtagelse for samtlige Befalingsmænds Bedkommende. Har man ikke været betænkelig derved over for Underkorporalerne, ser jeg ingenfomhelst Betænkelighed ved nu ogsaa at gennemføre Principet for Korporalernes og Sekondlieutenanternes Bedkommende, og det saa meget mindre, som disse Mænd ere stillede meget gunstigere end Underkorporalerne. Bliver det imidlertid flaaet fast, at man i Hæren vil kunne udtage de dygtigste Kræfter blandt hele den værnepligtige Befolkning som Befalingsmænd, tror jeg, at der er sikret den det fornødne Antal af saadanne Befalingsmænd og tillige de fornødne dygtige Kræfter. — Det tredje Punkt, jeg vil fremhæve, er Regjeringsforslagets Plan om ikke alene at bibeholde Vintertjenesten, men endog at udvide den fra 9 Maaneder til 1 Aar. Denne Garnisonstjeneste tror jeg allerede har vaft saa stor Uvillie imod sig, at jeg næsten tror at turde sige, at intet Hærløvsforslag kan vedtages her, hvori denne Garnisonstjeneste er bibeholdt, ikke alene paa Grund af den Uvillie, som den vækker i Befolkningen, men tillige af Hensyn til, at jeg ikke egentlig har hørt, at de Sagkyndige have lagt nogen stor Vægt paa den militære Betydning af Garnisonstjenesten. Jeg har tværtimod hørt meget stærke Udtalelser i modsat Retning, idet jeg har hørt dem sige — og jeg kan i dette Forhold ogsaa tale lidt med af egen Erfaring —, at det Mandskab, som bliver gjenindsat til Leiren, er bedre og dygtigere end det, der har ligget inde hele Vinteren igjennem. (R. P. Jensen: Hør! Hør!) Det glæder mig, at det ærede Medlem siger „Hør“, thi jeg har deri en Bekræftelse paa, at dette er rigtigt. Have vi imidlertid en Anerkendelse af, at Garnisonstjenesten ikke alene ikke er til Gavn, men maa ske endog til Skade af militære Hensyn, og maa vi Andre derhos gjøre gjældende fra Befolkningens Side, at denne Tjeneste er til den største Fare for de paagjældende unge Mennesker, som paa denne